

У Србији смо сведоци кампање коју извесне невладине организације, мале али врло утицајне странке и неки медији, спроводе против легитимних права Републике Српске

Република Српска је у опасности. Исти они у Босни, региону, ЕУ и САД, који су 1992. прекршили устав СР Босне и Херцеговине и укинули конститутивност српског народа у овој вишенационалној републици, данас, после скоро две деценије, покушавају да пониште права српског народа. Реч је о планским и дугорочним настојањима чији је циљ стварање унитарне Босне.

Јединствени став велике већине грађана Републике Српске противи се ревизији Дејтонског споразума и даљем наметању нефункционалних и неправедних заједничких установа правосуђа БиХ. Пошто се међународни представник за БиХ показао као крајње политички пристрасан, влада и већи део опозиције у Републици Српској сагласили су се да о овом важном питању консултују народ. Када је усвојена одлука о спровођењу референдума, наметнуто Веће народа у Народној скупштини Републике Српске пропустило је да вољом муслиманских или хрватских делегата спречи референдум. Дакле, или су сва три народа БиХ прихватила референдум или постоји скривена жеља да сукоб Републике Српске, међународних гувернера БиХ и њихових моћних заштитника буде радикализован.

Све се то одвија у условима велике политичке кризе. Хрватском народу у Босни и Херцеговини муслимански бирачи наметнули су на изборима члана председништва државе. Недавно је на крајње сумњив начин формирана влада Федерације БиХ (другог ентитета БиХ) чиме је велика већина хрватског народа прешла у опозицију. Поједини муслимански политичари и њихови савезници у Београду већ представљају да је формирање владе у БиХ „демократско” питање, пошто су такозвани социјалдемократи Златка Лагумџије, иначе несумњиво изабраници гласача Муслимана, „победили” на изборима. А Лагумџијина странка је добила око 17 одсто гласова изашлих бирача. Данас Лагумџија брани Пурду, Ганића и Дивјака, слави хрватског генерала са којим је у коалицији, а за народе БиХ тврди да су „племена”.

У Србији смо сведоци кампање коју извесне невладине организације, мале али врло

утицајне странке и неки медији, спроводе против легитимних права Републике Српске. Чујемо, преко националне фреквенције, да је референдум „већ поражен”, захваљујући неутемељеним оптужбама које је међународни представник изнео пред Саветом безбедности УН.

Наш проблем данас није питање права српског народа. Нису Срби ни први ни последњи народ који је силом покорен и лишен равноправности. Данас говоримо о разуму. Исти они који тврде да су МУП Републике Српске и Дејтонски споразум препрека на путу ка Европској унији, траже да се АП Војводина врати на темеље Брозовог устава и, без било каквог демократског консултовања грађана северне Србије, добије своју полицију. Овдашњи заговорници „грађанске државе” у БиХ, подржали су албанско Косово. Они који верују да је будућност Србије у групи државоликих региона – какав је „Санџак” противан вољи половине становништва тамошњих општина – тврде да само унитарна Босна и Херцеговина може својим грађанима да обезбеди праведну и напредну будућност. Многи којима су мила посебна права националних мањина у Србији, изгарају на одбрани принципа „грађанске државе” само кад је реч о националној већини наше земље.

Све наведено не би било могуће да су наше власти током протеклих двадесет година имале модерну националну политику изграђену по узору на наше суседе и чланице ЕУ.

Тврдње о томе да Србија никада неће прихватити хипотетичку одлуку неког будућег референдума Републике Српске о осамостаљењу; о очувању суверенитета Србије над Косовом, уз истовремено практично признање самосталности покрајине делегирањем чиновника Министарства спољних послова ради техничких преговора са албанском владом Косова; одустајање Владе Србије од стратегије према српском народу у региону... Све то показује да Србија, са владама какве је имала у време Милошевића, али и данас, не наступа као земља којој је изнад свега стало до тога да српски народ не буде угрожен, ма где да живи.

Напредни клуб

(Политика)